

Сиджу собі

Ігор Павлюк

Сиджу собі.
П'ю горілку із ангелом-охоронцем.
Земля у нас — хоч закушуй,
Занюхуй його чуприною.
Усе у житті вже зроблено:
Калиновий рай посаджено —
І продано разом із хатою
Під золотою ринвою.

А діти...
Святі метелики.
То зловлені, то відпущені.
І зорі вже пораховані,
І трохи немає всіх.
І стежка моя все тоншає,
Тоншає, та не вужчає.
І лід вже на ній тонюсінький,
Наче пташиний сміх.

Втягнувся у вірші макові,
У пустку гарячу ерову.
Холодні скарби єгипетські
Світять, не гріють світ.
А я із хребтом із тонкого дерева
Стою в цирку (а чи театрі) на голові.

А я боюся комп'ютера,
Вахтерів тире політиків.
Пішов би в Чечню — боротися,
А раптом — не зразу вб'ють.
Трохи дітей усе-таки.
Сам же без батька літував...
Сиджу собі.
З ангелом-охоронцем
Вічну горілку п'ю.